USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **O. C.,** zastoupený advokátkou Mgr. Petrou Severovou, se sídlem 5. května 163, Sokolov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2021, č. j. OAM-247/ZA-ZA11-K01-2021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 12. 2021, č. j. 60 Az 45/2021-72,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce Mgr. Petře Severové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobkyně nese stát.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížnosti napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2021. Tímto rozhodnutím byla podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 6. 5. 2021. Důvodem žádosti bylo dle jeho tvrzení pronásledování na území Moldavska kvůli jeho ruské národnosti jak ze strany soukromých osob, tak i úřadů, které se obecně k ruské menšině chovají velmi nepřívětivě. Dalším důvodem byly obavy z nástupu na povinnou vojenskou službu. Politicky žalobce nebyl

činný, pouze v roce 2017 se zúčastnil několika demonstrací na podporu ruského jazyka, žádné potíže se státními orgány kvůli tomu neměl. Dle svého tvrzení, obsaženého poprvé až v žalobě, se angažoval v proruské straně Renato Osati. Žalobce velmi podrobně popsal formy útisku, jimiž v Moldavsku trpěl, s ohledem na všechny okolnosti případu však krajský soud nepovažoval jeho výpověď za věrohodnou. V této souvislosti poukázal též na to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až po několikaletém pobytu na území České republiky, a to poté, co byl dvakrát vyhoštěn, údaje o své politické angažovanosti a pronásledování pak neuvedl ani ve správních řízeních, které předcházely podání žádosti o mezinárodní ochranu, a to zejména ve výpovědích, které učinil před policejními orgány. Soud také připomenul, že Moldavsko je vedeno jako bezpečná země původu a je tedy na žadateli, aby prokázal, že v jeho případě to neplatí. To se žalobci ve správním řízení nepodařilo. K tvrzení žalobce, že mělo být přihlédnuto k nejlepšímu zájmu jeho dítěte, pak soud uvedl, že není zájmem dítěte, aby pobývalo v zemi, v níž jsou oba jeho rodiče cizinci, otec dítěte zde pobývá nelegálně a byl z tohoto důvodu již vyhoštěn. Návrhy žalobce na doplnění dokazování výslechem jeho rodinných příslušníků k situaci v Moldavsku pak zamítl pro nadbytečnost. S ohledem na výše uvedené skutečnosti vyhodnotil krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného jako zákonné.

[3] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně ze všech důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Konkrétně namítal, že krajský soud dostatečně nezkoumal, zda důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není nejlepší zájem jeho nezletilého dítěte. Vycestování na Ukrajinu, tj. zemi původu matky dítěte, je nemyslitelné s ohledem na vyostřené rusko-ukrajinské vztahy, a totéž se týká i stěžovatelova rodného Moldavska. Stěžovatel také považuje za nedostatečné dokazování, které krajský soud provedl, a chybné bylo dle jeho názoru neprovedení navrhovaného výslechu jeho rodinných příslušníků k situaci v Moldavsku. V dalším zopakoval svá tvrzení o útisku ruské menšiny v této zemi. V čem spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti, neuvedl. Závěrem navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k meritornímu vypořádání námitek obsažených v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti.

[5] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[6] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

[7] V projednávané věci, jak bylo již uvedeno výše, stěžovatel neoznačil žádný důvod přijatelnosti své kasační stížnosti a relevantní důvod pro její věcné projednání nenalezl z úřední povinnosti ani Nejvyšší správní soud. V řízení se nevyskytla žádná právní otázka, na níž by bylo nutné odpovědět v rámci sjednocování judikatury, krajský soud se rovněž nedopustil žádného zjevného pochybení, které by si vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu v zájmu zachování práva na spravedlivý proces. Zde je třeba navíc poznamenat, že kasační stížnost se vyznačuje vysokou mírou obecnosti a i v případě své přijatelnosti by byla na samé hranici projednatelnosti. Stěžovatel se totiž prakticky omezil pouze na vyslovení nesouhlasu se závěry krajského soudu, aniž by jej doprovodil konkrétní argumentací. Nejvyšší správní soud tak jen pro pořádek konstatuje, že s otázkou nejlepšího zájmu dítěte se krajský soud vypořádal v bodu 8 odůvodnění napadeného rozsudku, s návrhy na doplnění dokazování pak v bodu 11 (nesprávně označen jako bod 3) napadeného rozsudku. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[8] Kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[9] Ustanovené zástupkyni stěžovatele advokátce Mgr. Petře Severové pak přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.), ve výši 3 100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhl., k níž náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 cit. vyhl. ve výši 300 Kč. Vzhledem k tomu, že jmenovaná je plátkyní DPH, navýšil soud úhrnnou částku 3 400 Kč o 21 %, takže celkově přiznal k úhradě 4 114 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese podle 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. února 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu